

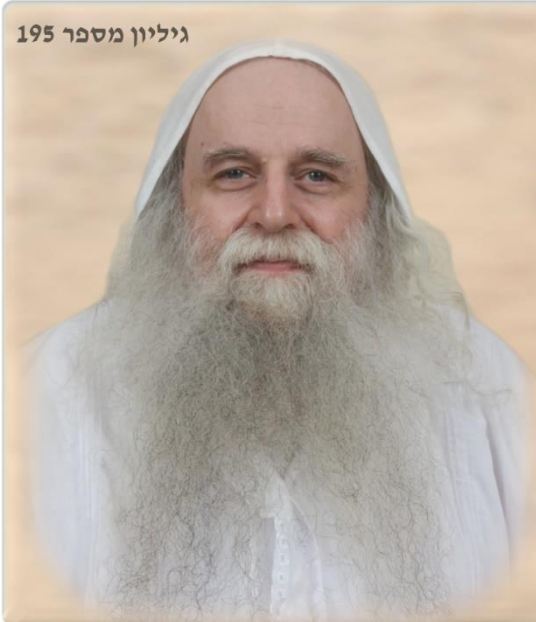

ותן חלקנו בתורתך

מאת כ"ק האדמו"ר מרחלין שליט"א

שיחת התעמקות על פי דרך עץ החיים
פרשת שמיני תשפ"ד

קבלת קהל בתיאום מראש בטל' 02-6520002

www.rachlin.org.il

בהוצאת: אוריאל יעוץ ופתרונות בע"מ

יפה רום 40 ירושלים ת"ן

לקבלת הגיליון למייל: rachlin@rachlin.org.il

© כל הזכויות שמורות לכ"ק האדמו"ר רבי פינחס דניאל הכהן רחלין שליט"א

סרקו להורדה

הערה: מאמר זה הינו תמלול של שיעור בפרשת השבוע שהעביר כ"ק האדמו"ר שליט"א.
לא הוכנסו שינויים על מנת לשמר את הסגנון המקורי.

פרשת שמיני תשפ"ד – דע את מקומך ואת מיקומך

והכל גלוי. לפמליה של מטה לא הכל גלוי, ברור. אבל לפמליה של מעלה הכל גלוי, אתם יודעים? הצדיקים הקדושים הגדולים, הם רואים שהכל גלוי. פתאום איזה מלאך אומר להם משהו על מה שעשו, על מה שחשבו! – עד כדי כך. עונים להם על איזו שאלה שהיתה להם בעניני התורה בלי ששאלו בכלל. זאת אומרת, יש השגחה פרטית בתוך המח, בתוך הנפש של הצדיקים – של כולם, רק שהצדיקים יודעים מזה.

אז תארו לכם אדם קדוש וצדיק שפתאום יש לו מחשבה לא מתאימה, אז הוא מתבייש, כי הוא יודע שזה גלוי לפני הבורא יתברך, וגם לפני אולי חלק מפמליה של מעלה – כמו שגם מובא בספר 'מגיד מישרים', עם המגיד שהיה לו מהשמים, שהיה אומר לו: 'למה חשבת ככה? ולמה אכלת ככה, ולמה שתית ככה?' וכל מיני ענינים. 'פיקוח הדוק'.

יכול להיות שהיום כהכנה לגאולה השלמה יש פיקוח הדוק בכל העולם. באמת מצלמים את האנשים ברחוב, מאזינים להם אם הם יושבים באיזה מקום ציבורי. וגם אם בן אדם ברשת של האינטרנט, אז יודעים עליו הכל. אם הוא מדבר על זה שמתחשק לו פיצה, פתאום, מספרים אנשים – פתאום מגיעה להם פרסומת של פיצה – דוגמא. אז זה בטבע, כמוכן. אבל אין טבע. הטבע, זה השגחת ה' באופן נסתר. זו הכנה לזה ש"אָבן מְקִיר תִּזְעַק". בן אדם לעתיד לבוא יעשה משהו לא בסדר – האבנים של הבית שלו יצעקו את זה, 'תראה איזו עבירה הוא עבר'. זה לא קל.

אדם רגיל לזה שהוא עושה מה שהוא רוצה. אף אחד לא רואה, אף אחד לא שומע. אז כדאי להתחיל להתרגל לזה שרואים ושומעים, וזה גם נרשם, וגם נידונים על כל דבר, וגם משלמים. אפילו אם אדם לא יודע למה או מתי הוא ישלם או איך הוא ישלם – הוא ישלם. אין משוא פנים. ה' לא לוקח שוחד. אין שכחה מלפניו. אוי לנו מיום הדין, ואוי לנו מלעמוד בבית דין של מעלה. מפחיד מאד. כל הצדיקים שם יושבים ודנים את האדם, ואף אחד לא יכול לברוח.

ערב טוב, שבוע טוב! מה שלומכם? אנחנו ב'ותן חלקנו בתורתך', פרשת שמיני תשפ"ד. ובשם ה' נעשה ונצליח! כמו תמיד, רצוי לקרוא את הפרשה כדי להבין יותר את מה שאנחנו אומרים. והיום אנחנו ננסה להסביר את הפרשה קצת על פי 'דרך עץ החיים'.

משך את תשומת לבי הענין של השראת השכינה. בסוף שמונת ימי המילואים כשכולם מצפים שתשרה השכינה, כי זה מה שאמר להם ה' יתברך דרך משה רבינו, שאם יקריבו את הקרבנות תשרה השכינה, הקריבו את הקרבנות – לא שרתה השכינה.

ואז נכנסו משה ואהרן פנימה לקודש הקדשים. מחלוקת חכמים מה הם עשו שם, אם הוא לימד אותם, את אהרן, את עניני הקטורת, או שהם פשוט התפללו לה' שירחם עליהם – כנראה שני הדברים. ואז שרתה השכינה, ירדה אש מהשמים ואכלה את הקרבנות, וכולם הריעו והשתחוּו.

ולמה זה היה חשוב כל כך? – כי הם רצו לדעת אם ה' סלח להם, כיפר להם על חטא העגל. אחד הקרבנות גם היה עגל. ואהרן הכהן בעצמו דאג, היה בטוח שהשכינה לא ירדה בגללו. ואז הוא התבייש. וכנראה פנה למשה ואמר לו שהוא מתבייש, וכן הלאה.

השאלה העמוקה יותר: למה האדם מעוניין בזה שה' יסלח לו? מה הנקודה? הוא מפחד מהעונש? "אֲשָׁרֵי אָדָם מִפְּחָד תְּמִיד". האם זו הדרגה הכי גבוהה? – לא, זו דרגה התחלתית. בן אדם צריך לרצות שה' יסלח לו, להתבייש.

אדם צריך להתבייש – מה עשיתי? איך עשיתי דבר כזה? איך עשיתי הפך רצונו של ה' יתברך? איזו בושה. זו לא רק לי הבושה, כן? לאדם שעשה משהו לא בסדר – אלא גם כלפי שמים. זה חילול ה' שבו אדם עושה הפך רצונו של ה' יתברך. בורא עולם מנהיג את העולם, זן ומפרנס לכל, קיבלנו על עצמנו את התורה הקדושה – פתאום אנחנו עושים הפך רצונו?

אז כאן, עם ישראל, שנכשלנו בעגל, ואהרן, שהיה שליח לא טוב בענין הזה – כולם מצפים שה' יסלח להם.

אז אדם צריך להתעמק, למה הוא רוצה שה' יסלח לו – האם הוא מבין את אפסיותו? האם הוא מבין את, כמה שאפשר להבין בשכל אנושי, את גדלותו של הבורא יתברך? מספיק להסתכל ככה מסביב בלי לצאת מהחדר – אתה נפעם מהבריאה של הבורא יתברך.

אז יש בורא. אפשר לקלוט את זה. הוא מצפה ממך לדברים – ופתאום מחליפים אותו בעגל זהב. זה לא דבר פשוט. ויש ענין שה' סלח אבל הוא נפרע מהאדם. מה זה עונש? – עונש זה דבר שכואב, בגשמיות, ברוחניות, ברגש, בנפש. לפעמים זה עונש מיתה, לא עלינו. וזהו, אז שאדם ידע את מקומו ואת מיקומו. זה מה שצריך להתבונן בו בפרשה. כולם רצו שה' יראה סימן – בודאי, "הִסְתַּרְתָּ פְּנֵיךָ הָיִיתִי נְבָהֵל".

"הסתרת פניך הייתי נבהל". צריך להגיע לדרגה הזו. רבינו הבעל שם טוב הקדוש פעם אחת הלך להתבודדות שלו ולא ענו לו משמים. פשפש במעשיו, ולא מצא, עד שחשד שאולי מישוהו נגע בכסף שהוא שם בצד כדי להביא

לעניים – כי כל ערב הוא היה מחלק את הכסף שהיה לו באותו יום לעניים, חוץ מאשר מה שהיה צריך לבית. חזר הביתה ושאל. ובאמת אשתו רצתה במקום לרשום במכולת, היא שמה מהכסף בצד כדי לשלם. והכסף הזה היה צריך להגיע לעניים. אז רבינו הבעל שם טוב ביקש להביא את העניים באמצע הלילה, נתן להם את הכסף, חזר לעבודה שלו, ונראה שענו לו.

אז אנחנו האנשים הפשוטים לא בדרגה הזו, אבל ככה זה עובד. כן. גם בדרגה של בן אדם רגיל – הוא מצפה שילך לו טוב בעבודה, שילך לו טוב בשידוך, שילך לו טוב בבריאות. אין טעות. בן אדם, יש לו כאבים, יש לו מחסור, הסתבך, יש לו צרות – הכל משמים, מדויק. יפשפש במעשיו, ויתקן את מה שצריך.

זה לא אומר שאם הוא יתקן מה שצריך הסבל יפסק, זה לא אומר את זה, כי הסבל הוא חלק מהתשלום שהוא משלם פה במקום לשלם למעלה בענשים קשים יותר אחרי המאה ועשרים. אז עונש קל פה – מכפר. ויכול להיות שהוא צדיק גמור והוא סובל בגלל גלגול אחר, או בגלל העוונות של הדור והוא מגן על הדור.

אין שום טעות בסבל. אם בן אדם, כואבת לו רגל ימין ולא כואבת לו רגל שמאל – יש לזה סבה למה זו רגל ימין. ימין, צד ימין – 'חסד'. ואם זו הרגל, אז זה בחינת 'נצח', תלוי איפה ברגל. כל דבר, יש לו את ההסבר שלו.

רבינו הבעש"ט היה מדבר עם הנשמה של האדם שסובל מאיזה חולי, והיא היתה מקבלת על עצמה לתקן את האדם, ואז החולי היה נעלם. אבל אלה דרגות גבוהות. בכל אופן, צריך לעשות את התשובה, לעשות תשובה, לחזור בתשובה, להצטער, לבקש סליחה, לקבל על עצמו לא לחזור על זה בעזרת ה'.

אמרתי שבן אדם צריך לדעת את מקומו ואת מיקומו. בהמשך הפרשה יש לנו את נדב ואביהוא, לקחו מחתות, שמו קטורת, נכנסו, הקטירו את הקטורת, וה' שרף אותם, יצאה אש והם מתו. חכמים מביאים כל מיני דעות למה, ויש על זה הרבה דרושים גם בפנימיות: כי היו שתויי יין, כי היו פרועי שיער, כי לא התיעצו עם משה ואהרן, כי היו אומרים 'מתי הזקנים האלה ילכו ואנחנו ננהיג את הדור'. זה הצד שמסביר את זה מבחינת החובה, החוב, כן?

ויש מחכמי הפנימיות שאמרו שזה היה לשם שמים והיו להם כוונות, והקטורת היא הקרבן הכי אהוב אצל ה' יתברך, זה עוצר את המגיפה.

"אלו ואלו דברי אלקים חיים". אנחנו הקטנים מה יכולים להגיד... – יכולים להגיד שאדם צריך לדעת את מקומו ואת מיקומו ולא לעשות עבירות, למרות שכתוב "גדולה עבירה לְשִׁמָּה ממצוה שלא לשמה", אבל זה מסוכן מאד. כל מי שהלך בדרך של 'עבירה לְשִׁמָּה' – ניזוק, כי בהתחלה עבירה ראשונה היא לשמה, השניה היא כבר לא לשמה. לא לשחק. לא לשחק משחקים עם בורא עולם.

צריך לעשות מצוות לשמה, ולא לעשות עבירות, זה פשוט מאד. מאד פשוט. אבל הדרך צריכה להיות ברורה, שבן אדם לא יטעה ולא יטעה, במיוחד בדור שלנו, היתום והמבולבל בכל מיני בלבולים ודעות כוזבות למיניהם.

ועוד דעה: שמה רבינו אמר לאהרן שהוא ידע שמישהו מקדושי ישראל יִהְיֶה בחנוכת המזבח כי זה מקדש את שמו של ה' יתברך, 'בְּקִרְבֵי', כן? בקרובים של ה' יתברך הוא יתקדש. הוא חשב שאולי זה יהיה בו, במשה, או באהרן. ובסוף זה היה בבנים של אהרן. זה כנראה גם ניחם את אהרן הכהן, ואז 'יָיִדָם אהרן'.

וזה בכלל שאלה עמוקה מאד: חכמים אמרו שכשה' יתברך מעניש את הצדיקים מתגדל ומתקדש שמו, שהבריות אומרות: 'וואו, אם לצדיקים האלה ככה – ווי, ווי, מה יהיה לאלה שהם לא צדיקים...?!' לצערנו, זה תלוי, לפי עניות דעתנו, בדור. אם הדור רחוק מאד, 'למטה' מאד, כמו הדור שלנו – לא בטוח שמה מתקדש ה' יתברך. יכול להיות הפוך, בגלל המצב שלנו. ואם הצדיקים טוב להם והרשעים רע להם – אז זה גילוי פנים, זה 'נשמע טוב' לאנשי דורנו המסכנים. כולנו מסכנים. דלים מאד אנחנו. מה אנו מה חיינו.

צריך לזכור את זה כל הזמן, שאנחנו 'כלום'. בזכות זה ה' ירחם עלינו – בזכות שלא נתגאה. לא להתגאות, כי אין במה להתגאות. ואם בן אדם מתחיל להתגאות – שיזכר בכל הדברים שאמר, עשה וחשב לא כראוי, לא על פי התורה, ואז הוא כבר לא יתגאה, בעזרת ה'.

אז כאן התעוררה אצלי שאלה. משה רבינו ידע שהוא או אהרן אחיו ימותו בזמן השראת השכינה, הקמת המשכן, השראת השכינה, ושזה לכבוד שמים. למה הוא לא אמר

נסיונות וקשיים שאין לאדם הרגיל שהולך לעבודה וחוזר הביתה. גם יש להם אולי סיעתא דשמיא, בטוח, וגם כח לעמוד בזה. אבל זה לא קל. מאד קשה. מפקד למשל, שצריך לשלוח חיילים לקרב, זה לא דבר פשוט.

זהו. זה כדי שנכבד תמיד את האנשים שעומדים בראש ולהבין שזה לא מעמד קל, זה לא דבר פשוט. אי אפשר לדעת איך אנחנו היינו אם היינו צריכים לעמוד בזה, אם היינו יכולים לעמוד בזה בכלל, או במשהו כזה קטן. מובן שלכל אחד מותאמים הנסיונות לפי מה שהוא.

"נוח לו לאדם שלא נברא". הבריאה היא לא מקום נוח. אנשים חושבים שבאים לפה להנות – לא, רבותי. באים לפה לעבוד את ה'. אם גם נהנים – ברוך ה' אלקי ישראל. בטח, צריך לשאוף להיות בשמחה תמיד. אבל זה לא דבר פשוט, לא מובן מאליו. זו עבודה, להיות "שמח בְּחֶלְקוֹ", במה שה' יתברך חילק לו, נתן לו.

אנחנו גם רואים כל מיני אזהרות שיש בפרשה אחרי מות בני אהרן, שאסור להכנס לעבודה שתויי יין וכו', וכו', אזהרות שאם עוברים עליהם יש עונש מיתה. אם בן אדם נכנס למכולת, להבדיל אין סוף הבדלות, והוא שתוי יין – טוב, מקסימום יצחקו עליו. אבל זה לא בקודש הקדשים, זו לא עבודת ה'.

מקומו ומיקומו – מה שאתה יכול לעשות בבית אתה לא יכול לעשות בבית הכנסת, מובן? "מֵלֵא כָּל הָאֶרֶץ כְּבֹדוֹ" יתברך שמו – לשמור על כבוד שמים. לשמור על כבוד שמים זה לא דבר פשוט, זה לא קל. עשרים וארבע שעות, כל החיים, לשמור על כבוד שמים, שאדם יזהר שלא יהיה הֶפֶךְ מַכְבוֹד שָׁמַיִם, במה שהוא אומר, עושה. יחשוב ויחשוב ויזהר.

טוב, רבותי, הפעם השיעור קצת מצד היראה, כי בכל זאת מתו שני בניו האהובים והצדיקים, נדב ואביהוא, בניו של אהרן הכהן. ושרתה השכינה – לא מובן מאליו. בית ראשון, שרתה בו השכינה. בבית שני לא שרתה השכינה. מבינים? ה' יעזור לנו.

מטרת הבריאה שתשרה השכינה. השכינה היא ההתגלות של ה' יתברך בעולם, קצה התגלותו.

יהי רצון שנעשה לו יתברך נחת רוח, ועל ידי התעוררות מלמטה תבוא הגאולה במהרה ברחמים!

לחיים! לחיים! לחיים!

להתחזק בעבודתו יתברך.

שבת שלום ומבורכת לכל בית ישראל.

את זה לאהרן? הוא ידע את זה ולא אמר לו. אולי היה צריך להגיד לו: 'תכין את עצמך. תראה, יכול להיות ככה, יכול להיות ככה'. הוא לא אמר. אז קודם כל, אולי הוא לא צָנָה להגיד. ומשה רבינו לא היה אומר משהו שהוא לא צוה. האנשים הרגילים, הפשוטים, אומרים מה שהם חושבים.

גם אברהם אבינו, הענק שבענקים, כשנצטוו לעקוד, להעלות לעולה את יצחק בנו, הוא לא סיפר לשרה אמנו שום דבר. הוא אמר שהוא הולך לחנך את הנער, להקריב קרבן ולחזור. הוא לא אמר שהוא הולך להעלות לעולה את הבן היחיד שלהם. מובן למה, כי בודאי היא לא היתה עומדת בזה. היא לא עמדה בזה גם ככה, כשנפטרה בגלל ענין העקדה. זכותם תגן עלינו.

אז לא כל דבר אפשר להגיד או צריך להגיד. אנשים רוצים גילוי פנים, רוצים להיות נביאים, רוצים להיות גדולי עולם – כל הכבוד. אבל דבר כזה שכן אדם יודע, סוד כזה שהוא יודע, שהוא או אח שלו ילכו – והוא שותק, הוא צריך לשתוק, הוא צריך לשאת את הסודות האלה בתוכו, למה? כי הוא 'איש האלקים'. איש האלקים הוא לא בן אדם רגיל, זה מעמד מיוחד. הוא איש, אבל הוא גם קשור למעלה, קרבת אלקים, "קרבת אלקים לי טוב". הוא שליח של ה'. הוא לא עושה ואומר מה שהוא רוצה. הוא עבד ה', עבד נאמן, רועה נאמן. זה לא דבר פשוט.

אנחנו עתידיים להיות כולנו נביאים ונביאות בגאולה השלמה. כדאי להתכונן... צריך להיות קדושים ולחיות לשם שמים, מפני שהנסיונות הם קשים. ככל שכן אדם בדרגה גבוהה יותר כמו איש האלקים – משמים משתפים אותו, כי ה' יתברך לא עושה כלום בלי להגיד לעבדיו הנביאים, כל אחד לפי דרגתו וענינו. הוא מגלה להם, כמו שגילה לאברהם אבינו שהוא הולך להפוך את סדום ועמורה, וגילה ליונה הנביא שהוא הולך להפוך את נינוה העיר הגדולה.

אז אברהם אבינו התפלל. זה לא עזר, אבל הוא ניסה. יונה הנביא ברח לחוץ לארץ כדי ששמה לא תשרה הנבואה. באיזה מצב של מצוקה צריך להיות נביא שבוחר לברוח לחו"ל כדי שלא תשרה עליו הנבואה? הוא עשה את זה לשם שמים כדי להגן על עם ישראל, ובכל זאת...

אז ככל שכן אדם מתקרב לה' יתברך – האחריות יותר גדולה, הדרישות יותר גדולות, המלחמה יותר גדולה, הסכנות יותר גדולות, המבוכה יותר גדולה, ומה שקורה לנפש האדם זה לא דבר פשוט, לא דבר פשוט – כמו שגם בעניי העולם הזה, מנהיגים של איזו אומה, יש להם

'דרך עץ החיים' היא הדרך שמחדש כ"ק האדמו"ר מרחלין שליט"א והיא מעניקה לך את כל הידיעות הנחוצות להפוך להיות צדיק ולעבוד את ה' יתברך לשם שמים על פי פרד"ס התורה הקדושה.

הִפֵּן אוֹתָהּ לְזִיכּוּי הַרְבִּיבִים – "וּמְלֵאָה הָאָרֶץ דְּעָה אֶת ה'!"

מתוך נפשי – התעמקות במציאות האדם ובנסיונותיו

מאת כ"ק האדמו"ר רבי פינחס דניאל הכהן רחלין שליט"א

כ"ד אדר ב' תשפ"ד

לעילוי נשמות הנופלים • לרפואת הפצועים • להחזרת החטופים • לשמירה על החיילים.

- א. כל אדם שזכה ללב אמת – לא זכה בו חינם! הוא עמד באינספור נסיונות שאחרים כשלו בהם בקלות. הוא מסר את נפשו אינספור פעמים, בנאמנות, היכן שאחרים העלימו עין. הלב נקי כי הוא שמר עליו נקי – וזה לא היה קל.
- ב. עדיף אדם שבאמת יודע מה צריך לעשות – מאלפים שאינם יודעים.
- ג. מי שזכה לדעת – זכה כי שמר על הקדושה. ואם זכה לדעת, לעתים הוא יודע מה בדיוק צריך לעשות, כמו בעל מקצוע ותיק וטוב.
- ד. החוצפה, האלימות והעזות גוברים – והשכל מסתלק! דורו של משיח.
- ה. על השמחה חייבים לשמור מכל משמר ובכל מצב – למען שמו באהבה.
- ו. הוא מצא אוצר, ושומר אותו רק לעצמו...
- ז. הוא חושב שלא רואים אותו, אבל הכל קולטים אותו.
- ח. מה מוביל אותך? לאן אתה רץ?
- ט. אתה כל הזמן מצדיק את עצמך – אז איך תגיע לתיקון ולאמת?!
- י. לכל יום יש את הכאב שלו. למד משהו ממנו.
- יא. מי אתה?
- יב. אם אתה יודע שמעשה זה הוא רע – מדוע אתה עושה אותו?!
- יג. לפעמים היצר הרע דוחף את האדם לתהום – והאדם יודע זאת, ואינו עוצר!
- יד. אם האדם נמצא כל הזמן באור הזרקורים – לבסוף אישיותו נמחקת, ר"ל, אלא אם כן הוא מודע לכך ושומר על פנימיותו.
- טו. סבלנות! אסור לאבד את התקוה. היאוש מהסטרא אחרא. ישועת ה' כהרף עין.
- טז. אם נפלת – התנקה מיד. אם כעסת, הרגע מיד. אם טעית, תקן מיד.
- יז. התיקון הוא כאן ועכשיו!
- יח. האדם בונה – והיצר הרע הורס! וחוזר חלילה, עד שירחמו על האדם משמים והיצר יחלש או ילך לדרכו. אל תוותר! משמים עוזרים לרוצה להטהר.
- יט. ככל שהסכנות גוברות והדינים מתחזקים – צריך תשובה, תפילה, צדקה, בירור, דבקות, חסד, זעקה, ענוה, קדושה ואחדות – למען שמו באהבה.
- כ. מכל דבר חייבים ללמוד דבר מה, למען שמו באהבה. כך יעלו כל ניצוצות הקדושה מתוך עושק הקליפה. וכך תבוא הגאולה השלמה במהרה ברחמים.
- כא. היזהר ממשיחי שקר למיניהם. היזהר מלגדל את עגל הזהב התורן.
- כב. אם האדם אינו פרוש מהגשמיות – הוא 'נגוע'. אם הוא נגוע, היזהר!
- כג. קדושה רוצה קדושה. סטרא אחרא רוצה סטרא אחרא.

לחיים! לחיים! לחיים! להתעמק בעבודתו ית'!

לחיים! לחיים! לחיים! להתגבר על היצר הרע ועל תחבולותיו!